

LUBICA ŠTEFANIKOVÁ

ROMAN A JÚLIA

VYDALO MEA2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené.

www.mea2000.eu

www.hupka.estranky.sk

ISBN 978-80-89515-74-5

ĽUBICA ŠTEFANIKOVÁ

ROMAN A JÚLIA

Grafická a technická spolupráca: Rybár Štefan,
Franko Štefan

Fotografia: Lukáš Uher

Edícia: Mladá Éra Autorov nového tisícročia - / MEA 2000 o. z. /

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0205-6

Pod'akovanie

*Ďakujem manželovi za trpezlivosť, lebo bez
neho by som ten príbeh nenapísala,
Lukášovi Uhrovi za jeho krásnu fotku
labutí,
Mgr. Eve Nemšákovéj, bez nej by román
nemal to správne čaro.
Príbeh a mená sú vymyslené, akákoľvek
podobnosť so skutočnosťou je náhoda.*

Ľubica Adamová Štefaníková

OBSAH

<i>Kapitola I.....</i>	<i>5</i>
<i>Kapitola II.</i>	<i>17</i>
<i>Kapitola III.....</i>	<i>23</i>
<i>Kapitola IV.</i>	<i>38</i>
<i>Kapitola V.</i>	<i>48</i>
<i>Kapitola VI.</i>	<i>62</i>
<i>Kapitola VII.....</i>	<i>72</i>
<i>Kapitola VIII.</i>	<i>86</i>
<i>Kapitola IX.</i>	<i>100</i>
<i>Kapitola X.</i>	<i>110</i>
<i>Kapitola XI.</i>	<i>120</i>

<i>Kapitola XII</i>	133
<i>Kapitola XIII</i>	146
<i>Kapitola XIV</i>	170
<i>Kapitola XV</i>	184
<i>Kapitola XVI</i>	198
<i>Kapitola XVII</i>	212
<i>Kapitola XVIII</i>	223
<i>Kapitola XIX</i>	237
<i>Kapitola XX</i>	254
<i>Kapitola XXI</i>	273
<i>Kapitola XXII</i>	282
<i>Kapitola XXIII</i>	292
<i>EPILÓG</i>	304

Kapitola I.

Mladá žena zaklopala na dvere a na vyzvanie vošla dnu. Bojazlivo pozrela na ženu sediacu za kancelárskym stolom a nesmelo sa opýtala.

„Šéfka, je tu ešte jedna kandidátka. Prišla neskoro, vraj nemohla skôr. Prijmete ju?“

„Ale áno Marika, lebo z tých, čo tu boli pred ňou, som si nevybrala ani jednu. Všetky boli síce pekné, ale nevedeli odpovedať ani na jednoduché otázky. Nech vojde. Možno táto posledná bude tá pravá. Už nemôžem čakať, konkurz trval týždeň a nikoho sme nevybrali.“

Júlia si pohladila aj tak perfektný účes. Husté medené vlasy mala stiahnuté do prísneho uzla, ktorý bol skrútený a sponkami pripevnený na temene hlavy. Neodstával ani vlások. Majiteľka hustých vlasov si dala záležať, aby bol účes každý deň dokonalý. Jej čelo prezrádzalo, že sa častejšie mračí, ako smeje.

Svedčila o tom hlboká vráska nad krásne tvarovaným obočím. Ku skoro dokonalému tvaru pomohli pravidelné návštevy kadernického salóna. Na tvári mala okuliare, ktoré tvári dodávali ešte prísnejší výraz. Aspoň sčasti zakrývali zelené oči. Mnoho ľudí ešte dlho spomínalo na pohľad do tých nádherných zaujímavých očí. Plné ružové pery privádzali mnohých mužov do rozpakov, lebo aj napriek krásnemu tvaru sa neusmievali skoro nikdy. Jedného muža už dlhé roky trápila myšlienka, prečo sa táto krásna, mladá a hlavne zaujímavá žena neusmieva vôbec. Osem rokov ju videl len sústredenú, zamračenú, prísnu, ale nikdy nie usmiatu. Aj keď bol jej nadriadeným a majiteľom firmy, aj tak jej nikdy nepoložil otázku, aby sa dozvedel odpoveď. Stačilo sa len opýtať, ale odpovede sa bál. Tušil, že v jej minulosti bolo niečo, čo ju donútilo správať sa odmerane ku všetkým, jeho nevynímajúc.

Aj preto ho priťahovala, lebo bola tajomná. Tajomná, krásna, nedosiahnuteľná, hoci bola blízko. Vo firme si vyslúžila prezývku „ľadová kráľovná“, lebo pohľad jej zelených očí veľa ľudí zmrazil na dlhé chvíle, ak sa

majiteľka krásnych očí nahnevala. Júlia Ambrózyová urobila niekoľko pohybov počítačovou myšou a pozrela na vchádzajúcu dievčinu. Asi dvadsaťročné dievča vošlo dnu a prijalo ponúknuté miesto. Svetlovlasý anjelič. Preletelo hlavou ekonómke firmy. Zo začiatku malo dievča trému, ale neskôr sa osmelilo a úprimne odpovedalo na všetky otázky. Nebolo ich málo, ale o niekoľko minút sa dve mladé ženy rozprávali nenútene, obe boli spokojné s výsledkom rozhovoru. Júlia bola pokojná, pretože konečne prišiel na konkurz niekto, kto aspoň v niečom splnil očakávania a predstavy o jej novej asistentke.

„Zajtra môžete nastúpiť, stanete sa mojou asistentkou. Nástupný plat vyhovuje vašim predstavám, zajtra na personálnom oddelení budete informovaná o tom, ako to vo firme funguje. Pracovná doba je od siedmej do pol štvrtej. Občas síce zostávame dlhšie, ale nie je to pravidlo. Dohodli sme sa na pracovnej náplni a keďže vám vyhovuje, tak sa uvidíme zajtra ráno. Som rada, že ste prišli. Nabudúce nemeškajte, táto vlastnosť nie je

dobrá, hlavne pre asistentku vedúcej ekonomického úseku nie je vhodná vôbec. Tešilo ma, do videnia zajtra.“

Mladá žena vstala a odišla. Bola rada, že konečne našla zamestnanie. Po mnohých konkurzoch už strácala nádej a ona zamestnanie veľmi potrebovala. Bola v rozpakoch, pretože jej nová nadriadená na ňu urobila silný dojem.

Ona, mladá a neskúsená, bude pracovať pre túto zaujímavú ženu. Hneď prvýkrát na ňu emotívne zapôsobila. Hlavne tým, že bola priama a úprimná a nič pred ňou neskrývala. Čakala ju neľahká práca. Robiť asistentku v súkromnej firme nechcela, mala o svojej práci iné predstavy, ale využila príležitosť, ktorá sa jej ponúkala. Tak ju chytila za pačesy. Ved' každý nejako začína. Júlia stlačila na telefóne niekoľko tlačidiel a zavolala svojej súčasnej asistentke, aby prišla, pretože jej potrebuje niečo povedať.

Marika, do dnešného dňa ešte asistentka Júlie, už bola prichystaná, že pôjde domov. Neodišla, čakala na pokyny svojej nadriadenej. Pre Júliu sa pracovná doba ešte zd'aleka neskončila.

„Potrebujete ešte niečo?“ - spýtala sa nesmelo.

Svojej šéfky sa bála ako väčšina zamestnancov. Marika bola dvadsaťpäťročná, štíhla, slobodná žena, s krásnymi dlhými vlasmi, čiernymi, ako noc. Jej hlboké modré oči mnohých mužov dráždili a zvädzali. Vyzerala ako bábika. Krehká a zraniteľná. A preto nikdy nebola bez mužskej spoločnosti, vždy sa nejaký našiel, čo podľahol jej čaru. Ale ona nevydržala dlho ani s jedným. Vždy jej na každom niečo prekážalo. Alebo jej nápadník nedostatočne obdivoval jej krásu, čo ona nemohla zniesť. Jeden čas sa dokonca pokúšala zviest' aj svojho nadriadeného, majiteľa firmy, ale ten jej dal patrične najavo, že si neželá také správanie. Bol totiž už dlhé roky zaľúbený do inej ženy. Mladá žena bola oblečená podľa poslednej módy, trochu viac vyzývavo, ale vkusne. Už na začiatku jej Júlia povedala, aby si uvedomila, že nie sú na diskotéke, ale v práci. V zamestnaní od nej požaduje určitý stupeň správania a obliekania, vo voľnom čase si môže robiť, čo chce. Keďže Marika nechcela prísť o zamestnanie, tak radšej zvolila ústup.

Zistila totiž, že oproti sebe másilnú konkurentku a nechcela prísť o dobre platené miesto.

„Marika, zajtra ráno príde slečna Anna Zubrická, tá, ktorá tu bola pred chvíľou. Vybrala som si ju za svoju asistentku, vy prejdete na oddelenie finančnej účtárne. Budete mať na starosti úhrady faktúr, prijímanie objednávok a sledovanie financií. Patrične vám bude upravený plat. Nemusíte mať obavy, menej nedostanete. Keďže ste vo firme nejaký piatok, tak vám plne dôverujem, nesklamte ma. Oľga odchádza na materskú, tak potrebujeme niekoho namiesto nej. Časom sa situácia zmení a vy prejdete na iné miesto, ak by vám práca nevyhovovala. Ale teraz je situácia kritická a nie je iná možnosť. Možno sa vám to nepáči, tak mi povedzte váš názor. Čakám.“

„Slečna Júlia šéfka“ - habkala mladá žena.

„Marika! Prestaňte sa ošívať a povedzte, čo si myslíte!

Viete, že neznášam nerozhodných ľudí!“

„Šéfka, viete, no... ja súhlasím, len sa bojím, že nebudem spĺňať vaše predstavy. Ste príliš náročná. Pousilujem sa, aby som vás nesklamala.“

„To sa mi páči. Teraz choďte domov, je po pracovnej dobe, nechcem vás zdržiavať. Nechajte mi na stole poštu, neskôr si ju prečítam. Aspoň sa ma zbavíte, keď budete pracovať v inom oddelení. Viem, že zo mňa máte niekedy strach, ale nemajte obavy, neublížim vám. Nie tak, ako by ste si mysleli. Len som tvrdá, lebo život je tvrdý. Konkurencia nespí, na to nezabúdajte. Ak by sme poľavili, prevalcovali by nás a všetci by sme boli bez práce. To dúfam nechcete. Tak bežte, vonku je krásny deň, užite si ho. Do videnia zajtra.“

„Vďaka. Do videnia.“

Mladej žene nebolo treba dvakrát hovoriť. Otočila sa a rýchlo odišla. Mala stretnutie s novým nápadníkom a nechcela ho nechať dlho čakať. Čo keby si to rozmyslel? Potrebovala obdiv mužov každý deň, inak bola nepokojná. Mala takú povahu, život bez obdivných mužských pohľadov pre ňu nebol životom. Nechcela sa viazať, jednoducho si chcela užiť slobodu a možnosti, čo jej ponúkali iní.

„Tak prečo ich nevyužiť?“ - hovorila si.

Nepáčilo sa jej, že ju preložili, ale nechcela prísť o miesto. Vo firme, kde pracovala, platili dobre a včas.

Len jej bolo ľúto, že nebude mať v pracovnej dobe toľko možností, aby sa „uliala“ z práce a vybavila si súkromné záležitosti, ktorých bolo požehnane. Vždy totiž musela mať najnovší model šiat, ktorý dostali do niektorého z butikov. Ak sa tak nestalo, bývala podráždená a Júlia nechcela konflikty kvôli takým pletkám. Tak sa často tvárila, že tým výhovorkám verí. Marika ju tými smiešnymi výhovorkami krmila často. Bola s ňou pokojná.

Tak prižmúrila oči, keď išlo o parádu. Aj keď sa ona sama obliekala prísne a stroho. Jednoduchý kostým tmavšej farby, najčastejšie tmavomodrej alebo čiernej, biela blúzka. Jemný make-up, jemný rúž. Ak by sa občas usmiala, bola by dokonale krásna. Ale ona sa neusmievala vôbec. Občas preletel jej tvárou tieň, ktorý naznačoval niečo ako úsmev, ale ten tieň bol príliš slabý, aby zmenil trvalý stav. Pôsobila chladne a odmietavo a svoju prezývku si zaslúžila. Ak sa rozčúlila, tak kričala a vtedy sa jej podriadení báli.

V poslednom čase zvyšovala hlas často, lebo problémov bolo veľa a niektorí jej kolegovia si neplnili svoje povinnosti tak, ako si predstavovalo vedenie firmy a ako sa od nich očakávalo. Veľa ľudí nevedelo, že dokončuje prácu za mnohých, aby firma fungovala. Konkurencia čakala len na chybný krok. Firiem, ktoré vyrábali dámsku a pánsku konfekciu, bolo veľa. Udržať sa na vrchole a mať pravidelne opakujúce sa objednávky a odberateľov bolo niekedy na hranici ľudských možností. Cítila zodpovednosť za všetkých, ktorí tu pracovali. Firma mala sto zamestnancov vo výrobe a desať administratívnych a technických pracovníkov, vrátane jej a majiteľa. Mnohí z nich tu pracovali od začiatku a tie začiatky vôbec neboli ľahké. Rozbehnúť firmu nebolo jednoduché, vydobyť si miesto na trhu vyžadovalo nadľudské úsilie, ale stálo to za námahu. Firma mala stále viac objednávok, ľudia prácu a výplatu načas. Za tým všetkým bolo veľa práce Júlie a majiteľa firmy. Vtedy na začiatku to bolo naozaj ťažké. Úver striedal úver, zamestnanci si podávali kľučky.

Majiteľ firmy zúril, hádky boli na dennom poriadku. Jeden čas mala sto chutí dať výpoveď. Keď mu navrhla ukončenie pracovného pomeru aj ona, tak sa trochu zmenil. Tri mesiace prežívali skutočnú krízu, lebo odišlo veľa šikovných ľudí. Výplaty boli malé, robilo sa od rána do večera. Tisíckrát mu vysvetľovala, že musí ľuďom zaplatiť, lebo inak sa nepohnú z miesta. Nedal si povedať. Raz nedodrжали termín objednávky. Stálo ich to veľa peňazí a strašne sa pohádali. Spýtala sa ho, či by aj on pracoval za taký smiešny peniaz, ako jeho ľudia. Na pár sekúnd onemel a potom z neho vyliezlo, že nie. Vidí ten deň, ako by to bolo včera. Vykričal mu, že si môže robiť sám, ona má toho plné zuby. Ak sa chce niekam dostať, musia mať vo firme odborníkov, ktorých treba zaplatiť. Lebo, ak si budú ľudia stále podávať kľučky, nikto sa nezpracuje a stále budú mať tie isté problémy a neposunú sa nikam. Chcel žiť na úrovni, mal vysoké nároky, chcel byť na vrchole. Júlia mu vysvetlila, že sa tam dostane, ale na začiatku ju musí počúvať. Vôbec ju nechcel počúvať. Kričali na seba každý deň.

Jedného dňa napísala výpoveď a nechala mu ju na stole. Odišla domov a dva dni nebrala telefón. Neprišiel za ňou, poslal kolegu. Dala sa prehovoriť, ale stanovila si podmienky. Keby ich neprijal, odišla by. Nakoniec ich prijal ale mračil sa ešte týždeň. Potom sa ľady prelomili a firma sa ako-tak rozbehla. Vystriedalo sa veľmi veľa ľudí. Ved' kto by chcel drieť za minimálnu mzdu? Postupne sa situácia zlepšovala. Pracovný kolektív sa ustálil, až kým sa dostal do súčasnej podoby. Škrípanie zubami na oboch stranách prešlo práce bolo dosť, úvery splatili a začali sa stavať na nohy. Potom prišla jedna veľká objednávka a oni sa dostali na popredné miesto medzi odevné firmy v ich regióne. Ľudia síce hundrali, ale mali prácu nielen v sezóne. Výplatný termín dodržiavali ako jedna z mála firiem široko-d'aleko. Keď si na to spomenie, je rada, že toto obdobie majú za sebou. Stálo ich to veľmi veľa nervov a aj zdravie si vyžiadalo svoju krutú daň. Každodenný stres urobil svoje. Ale koho to zaujímalo? Nikoho. Chystala sa pracovať do večera. Každý deň pracovala od šiestej ráno do neskorého večera.

Zamestnanci nemohli pochopiť, prečo mladá žena usilovne pracuje, keď oni ešte len prichádzajú do práce a ostáva v nej, keď sa oni ponáhľajú domov. Keďže bola slobodná, tak si mohla dovoliť tráviť celý deň v zamestnaní, mysleli si mnohí. Robila to preto, lebo ju práca naplňala a nechcela stále myslieť na svoju minulosť, ktorá ju prenasledovala ako nočná mora aj po dlhých rokoch. Často, skoro denne, chodila na pracovné jednanie mimo budovu, v ktorej mala sídlo ich firma a potom poobede alebo väčšinou po pracovnej dobe čítala poštu, odpovedala na listy, prezerala účtovníctvo, vybavovala objednávky a kontrolovala pracovné maily. Bolo toho dosť, čo musela stihnúť. Ešte dávnejšie bola celý mesiac chorá a firma mala vtedy veľké problémy. Majiteľ odcestoval v tom istom čase, keď bola práceneschopná a niektorí konkurenti využili neprítomnosť dvoch dôležitých ľudí vo firme. Odberatelia neplatili včas a obaja s majiteľom museli vynaložiť značné úsilie, aby sa firma dostala do normálnych koľají. Pretože sa chcela vyhnúť podobnej situácii, pracovala tvrdo každý deň.

Kapitola II.

Vstala a chcela prejsť do kancelárie, kde pracovala Marika, ale do miestnosti vstúpil majiteľ firmy. Príťažlivý, tridsaťpäťročný muž v dokonalom tmavom obleku, oslovil mladú ženu. Nečakala ho, preto sa strhla od prekvapenia.

„Ahoj Júlia. Nechcel som ťa vyľakať, prepáč. Vonku je pekný deň, nechceš ísť na kávu?“

„Vďaka, ale mám ešte poštu, ktorú som nečítala, musím skontrolovať účtovníctvo. Oľga ide na materskú, v poslednom čase jej nebolo dobre, tak ho musím ešte raz skontrolovať. O dva dni musíme odovzdať daňové priznanie vieš, DPH. Tak chcem pozrieť všetky položky, či sú správne záúčtované. Marika od zajtra nastupuje na Oľgine miesto, ale v prvý deň nebude vedieť robiť všetko, tak to musím urobiť ja. Oľga je od dnes v nemocnici, telefonoval jej manžel, že ju museli okamžite hospitalizovať. Budem rada, ak sa dieťaťatko narodí zdravé a Oľga bude v poriadku.“ - zamračila sa Júlia.

„To som nevedel, daj mi vedieť, ako sa všetko skončilo. Pracovala tu od začiatku, zaslúži si nejakú odmenu a jej dieťa tiež. Takže nejdeš na tú kávu?“

„Ďakujem, inokedy. Povinnosti nepustia.“ - smutne zvesila plecia.

Mladý muž bol zarazený jej obavami, od nej by nečakal nijakú účasť. Považoval ju za chladnú a odmeranú. Hoci zopárkrát nebol presvedčený, že je len chladná a odmeraná. Ale boli to len chvíľky, tak nemohol zmeniť názor, ktorý si vybudoval za dlhé roky čo sa poznali. Tajne však dúfal, že sa mylí, že nemôže byť len chladná a neprístupná, akou sa snažila byť. Niekedy ju pozoroval, keď sedela za počítačom a pracovala. Občas sa zatvárala milo a vtedy jej črty zjemneli a skrásnela ešte viac. Nepustila k sebe žiadneho muža, čo mu vyhovovalo, lebo nemal soka. Ale to, že nechcela k sebe pustiť ani jeho ho často privádzalo do zúrivosti a potom sa hádali kvôli pracovným záležitostiam. Lebo on bol zlostný a podráždený a ona vynervovaná z množstva povinností.

Dlho nevydržali v stave „tichá domácnosť“ a zvyčajne po niekoľkých minútach uzavreli prímerie. Vo svojom postavení aj tak museli komunikovať, tak sa naučili riešiť problémy rýchlo. Neuvedomovali si, že žijú skoro ako manželia, lebo boli takmer stále spolu, jeden bez druhého neurobili pracovne ani krok. Len večer sa každý z nich vracal do svojho vlastného domova. Vyspať sa, aby ráno mohli fungovať bez problémov.

„Dobre, tak sa maj a zavolaj, ak by bolo niečo s úrne.“

Zajtra máme jednanie u nových dodávateľov, prídem po teba autom, nechod' svojím. Zbytočne budeš šoférovať aj ty aj ja. Potom môžeme ísť spolu na obed.“

„Súhlasím, prídem o siedmej ráno a budem ťa čakať. Ten obed beriem, ale nie že vyberieš drahú reštauráciu, nemám tie podniky rada.“

„Beriem na vedomie, len si to do zajtra nerozmysli, potrebujem s tebou prebrať jednu dôležitú vec.“

Samozrejme pracovnú. Ahoj, uvidíme sa zajtra. Julinka.“ - zažmurkal mladý muž a odišiel.

Slovo „Julinka“ povedal tak ticho, že majiteľka mena ho nepočula. Bol zamračený, lebo pozvanie na kávu znova neprijala. Vynahradí si to zajtra, pracovný obed neodmietla. Ich pracovné obedy miloval, lebo často krát sa pretiahli na niekoľko hodín, kedy bol s Júliou sám a on bol s ňou sám veľmi rád. Už dlho ju miloval, ale ona bola stále chladná a odmietavá. Vlastne sa do nej zamiloval na prvý pohľad. Jedného dňa prišla na konkurz a on skoro zabudol dýchať. Pohovor odbil mávnutím ruky. Prijal jej podmienky, lebo nechcel aby odišla. Urobil dobre, lebo bez nej by nebol tam, kde je dnes.

Jeho pozvania na kávu, do cukrárne a na večeru boli až do očí bijúce, ale ona ich nekomentovala a vytrvalo odmietala. Nevedel prečo, ale opýtať sa bál. Tušil, že mala nejaký dôvod byť taká, akou sa snažila byť v očiach blízkeho pracovného okolia. Keďže nechcel byť sám, občas si našiel milenku. V jeho postavení nemal núdzu o spoločnosť. Ženy sa mu doslova vnucovali a on občas zneužil ich túžbu zavesiť sa na bohatého slobodného muža.

Túžil po manželke a deťoch, ale tá, o ktorú mal záujem, ho nechcela. Tým ho priťahovala ešte viac. Cítil sa ako stredoveký rytier, ktorý musí svoju vyvolenú dobýjať. Preto jej občas posielal obrovskú kyticu kvetov s lístkom „od tajného ctiteľa“. Videl, ako jej tvár na pár sekúnd zjemnela ak tie kvety ovoniavala a to mu dodávalo nádej, že za maskou „ľadovej kráľovnej“ sa predsa len skrýva nežná žena. Veľa z tých kytíc zostávalo visieť dole hlavou, aby sa vysušili a ona nimi vyzdobila svoju kanceláriu, nevyhodila vlastne ani jednu. Ak sa jej opýtal, odkiaľ ich má, tak sa zatvárila zvláštno, ale nepovedala mu nič. Všimol si, že často sa ku kytici vracia a keď si myslí, že ju nik nevidí, tak si ju prezerá a ovoniava, pričom jej oči žiarili zvláštnym svetlom. Občas ju pristihol, ako sa tvári, keď nestihla včas nasadiť svoju masku, svoj zvyčajný chladný a neprístupný výraz. Preto tajne dúfal, že jedného dňa odhalí jej pravú tvár a trpezlivo čakal na ten deň. Lenže prešlo veľa času, osem rokov a jeho nádej začala slabnúť.

Snážil si to vynahradiť počas ich pracovných obedov, keď ju chcel rozveseliť, ale nepodarilo sa mu to skoro nikdy. Vždy sa len smutne usmiala, jej pery sa smiali, ale oči zostávali smutné. Nevedel si vysvetliť jej správanie, väčšina ho považovala za veselého spoločníka. Len ona bola výnimka, ktorá potvrdzovala pravidlo a jeho to miatlo ešte viac. Raz počul, ako sa smeje spolu s ich upratovačkou, aspoň sa mu to zdalo, ale kým prišiel k nim, tak znova zbadal na jej tvári neprístupný výraz a bolo mu trápne vyzvedať. Teta Marta, ako volali ich upratovačku, na neho veľavravne pozrela, ale nepovedala mu nič. Len ho potľapkala po ramene, keď prechádzala okolo neho a chápavo sa usmiala. Nikto iný si toto k nemu nedovolil, len ona, bola to jeho tetka z matkinej strany. Vlastne bola sesternicou jeho matky a on mal na ňu slabosť, lebo keď sa usmievala, pripomínala mu jeho mamu. Tešil sa na zajtrajšie jednanie, lebo bude celý deň s ňou a potom ich čakal spoločný obed. Hoci len pracovný. Odišiel zamračený a nevidel, ako sa zatvárla ona. Zasnený úsmev okrášlil už aj tak krásnu tvár mladej ženy.

Kapitola III.

O niekoľko mesiacov ...

„Marika, máš ísť k šéfke, práve ťa zháňala! Kde si bola tak dlho?! Už pol hodiny mi vyvoláva bez prestávky a ty nereaguješ ani na zvonenie telefónu. Načo potom máš mobil? Chod' k nej, lebo ak ešte raz zavolá, dostanem hysterický záchvat.“ - ozvala sa Žofia, mzdová účtovníčka.

Pracovala vo firme skoro od jej založenia a poznala Júliu dobre. Niečo vážne sa muselo stať, lebo tak vrieskať ju ešte nepočula a to ju počula kričať veľakrát. Zamračila sa, lebo tušila, že sa niečo stalo. Mariku mala prečítanú a neznášala ju. Podľa nej bola veľmi povrchná a náladová. Nemala rada takých ľudí. Žofia, žena na prahu štyridsiatky, veselá a otvorená povaha. Jej tmavohnedé vlasy vždy neposlušne odstávali a jej to robilo vrásky na čele. Chcela byť modernou, čo na tom, že mladosť je skoro minulosť. Bola veselá a často sa smiala.

Jej športové oblečenie bolo skoro jej súčasťou a nikto, kto ju poznal, si ju ani inak nevedel predstaviť.

K zamestnancom bola milá, ale len dovtedy, kým nezistila, že ju niekto zneužíva. Potom sa zmenila na niekoho iného, kým nechcela byť a jej čokoládovo hnedé oči svedčili o jej zlosti a podráždenosti. Júliu si vážila, lebo vedela o nej skoro všetko, pracovali spolu dlhé roky. Marika zbledla ako stena a bez slova odišla za vedúcou ekonomického oddelenia. Na sekretariáte sedela Klára, pozerala na monitor a vybavovala služobné maily, lebo zastupovala Annu, ktorá odišla do banky. Mala sa vrátiť o chvíľu, lebo do telefónu jej povedala, že príde hneď, len ešte vybaví jednu záležitosť. Ani si poriadne nevšimla Mariku, ako vchádza do kancelárie svojej nadriadenej. Zareagovala až na hlasný krik šéfk.

„Ale, ale, koho to tu máme?! Dobré, že idete Marika! Len si sadnite, rozhovor bude dlhý!“ - zvolala zlostne Júlia.

Behala po kancelárii sem a tam, nevedela si nájsť pokojné miesto, až kým nevošla do miestnosti kolegyňa, ktorá mala na svedomí jej terajšie rozpoloženie.

„Mohli by ste mi povedať, kde v pekle ste boli?! Už najmenej pol hodiny vás zháňam!“

„Ja ... ja... bola som niečo vybaviť v banke ...“

„Neklamte mi do očí! Do banky šla Anna! Tak poviete mi, kde ste boli?! Ale pravdu!! Lebo ...“ - Júlia skoro vrieskala.

„Ja ...no ... bola ... som ... si ... kúpiť novú... sukňu ... do butiku dostali tovar ...“

„Ahá ... takže sukňu! Aspoň raz ste povedali pravdu! Myslíte si, že som tým vašim smiešnym výhovorkám niekedy verila?! Obráťme list a budeme sa venovať pracovným záležitostiam. Čakám od vás vysvetlenie!“

„Neviem, na čo narážate ...“

„Tak slečna nevie! Mne sa niečo stane! Skúste si spomenúť! Včera ste robili úhrady faktúr a uhradili ste niečo, čo ste nemali! Vysvetlite mi, nad čím ste premýšľali? Firma, ktorej ste poslali pol milióna, nám dlhuje dva milióny a vy ste si to samozrejme ani nevšimli, však?! O dva dni bude výplata a na účte nie sú žiadne peniaze, lebo slečna všetko minula na úhrady,

ktoré boli naplánované na budúci týždeň! Čo si preboha myslíte?! Že každý deň firme spadne do lona niekoľko miliónov, len tak od niekadiaľ? Čo poviem ľuďom?! Že výplata nebude, lebo slečinka bola príliš iniciatívna? Ha?“

„Ja som si to nevšimla ...“

„Júlia ... prečo zase kričíš?“

Ženy si nevšimli, že do kancelárie medzitým vošiel majiteľ firmy Roman Ziči a začul časť rozhovoru.

„Nemáme na účte ani korunu a neviem, odkiaľ vezmeme peniaze na výplatu a na uhradenie DPH. S odberateľmi som sa dohodla, že zaplatia neskôr. Trochu som im vyšla v ústrety, dal si na to súhlas. Úhrady našim dodávateľom boli naplánované až na budúci týždeň, ale naša Marika sa rozhodla, že bude iniciatívna a uhradila všetko ešte včera.

Vrchol všetkého je, že aj nášmu najväčšiemu dlžníkovi poslala pol milióna, lebo si „nevšimla! Mňa z nej porazí!“

„Čo?!“ - Roman si musel povoliť kravatu a rozopnúť gombík na košeli.

„Počul si dobre! Som zvedavá, ako vyzerá jej práca, keď je taká iniciatívna! O pár dní podávame daňové priznanie ohľadom DPH a nepozdáva sa mi výsledok. Koľko faktúr ste zaúčtovali? Povedzte pravdu, lebo o takom čase vyšiel vždy rovnaký výsledok, každý mesiac platíme skoro tú istú sumu, ale dnes vyšlo v účtovníctve divné číslo! Chcem počuť pravdu, žiadne výhovorky! Čo ste robili celý mesiac ?! Asi ste chodili každý deň kupovať nové lodičky, ako vás poznám, alebo plavky, lebo je sezóna!“

„Slečna Marika, prečo mlčíte?!“ - s hnevom sa pýtal Roman.

Poznal Júliu dobre, nikdy nekričala bez príčiny. Neznášal, keď musela viesť, ale vedel, že jej zvýšený hlas neveští nič dobrého.

„Ja ... nestihla som skôr. Zostalo mi ... no ... zaúčtovala som len faktúry z prvej dekády, ostatné som sa chystala dnes ...“ - tichým hláskom hovorila Marika.

„Čože?! To nemyslíte vážne! A odkiaľ vezmeme peniaze na úhradu dane? Ani nevieme aká bude! Čo ak vyjde taká

suma ako minulý mesiac?! Na to ste nemysleli? Vy ste sa zbláznili!“ - kričala Júlia a Roman chodil zlostne po kancelárii.

Musel si rozopnúť ďalší gombík na košeli, lebo sa mu dýchalo ťažko. Nebol schopný dostať zo seba ani slovo.

„Ja som si myslela ... „

„Čo ste si mysleli?! Zakrútime prsteňom ako Arabela a všetko bude v poriadku? Za toto dostanete kárne opatrenie a výpoveď k tomu! Teraz vypadnite! Von! Nechcem vás tu vidieť! Prídete zajtra ráno o ôsmej a dohodneme sa na ukončení pracovného pomeru. Mám už toho dost’!

Sústavne vás kontrolovať ako malé dieťa! Beriete plat, aby ste pracovali a nie aby ste si chodili

v pracovnom čase nakupovať tie svoje „parádičky“.

Radím vám, aby ste prišli, lebo inak podám trestné oznámenie. Dúfam, že majiteľ firmy súhlasí s mojím postupom.“

Marika sedela so sklonenou hlavou, práve jej došlo, že jej kariéra vo firme sa definitívne skončila.

Otočila sa na Romana, ktorý bol stále v šoku a čakala na jeho slová. Tušila, že nebude svojej ekonómke protirečiť.

„Samozrejme, že súhlasím! Budete nakoniec rada, slečna Mráziková, ak to trestné oznámenie nepodáme. Neviem, čo urobíme, zrejme budeme nútení požiadať o úver, ale ani ten nedostaneme za jeden deň. Trvá to nejakú chvíľu, kým sa úver vybaví. Chod'te domov, zajtra sa porozprávame.“

Dievčina pomaly vstala a odišla s plačom z kancelárie. Júlia s Romanom na seba zlostne pozerali. Takú situáciu vo firme ešte nezažili a to už v nej prežili všeličo. Roman začal prvý.

„Júlia, čo budeme robiť?“

„Neviem Roman. Som bezradná. Ja sama som ju tam preložila! Verila som jej a pred mesiacom som ju prestala kontrolovať. Zrejme som nemala.“ - mladá žena sa zamračila.

„Nemôžeš predsa kontrolovať všetkých. Povedala si pravdu, dostávala plat ako účtovníčka, svoje povinnosti